'విజ్జీ జీవితంలో దగా పడింది.

పద్దెనిమిదేళ్ళు నిండని దాని జీవితంలో అగాధం ఏర్పడింది. ఈ దుర్మార్గానికీ, ఈ పాపానికీ ఒడిగట్టిన దెవరో ఎంత ప్రతిమాలినా చెప్పటం లేదు. ఏం చెయ్యాలన్నా, అంతా అయోమయంగా ఉంది. విజ్జీ మౌనం దాని గదిలో స్థిర నివాసం ఏర్పరుచుకుంది. నాన్నగారి పరిస్థితి కూడా బాగాలేదు. కుమిలిపోతున్నారు. ఉన్న సత్తువంతా పెట్టేసి వాళ్ళిద్దరూ ఏ అఘాయిత్యం చేసుకుంటారోనని భయపడి ఇంట్లోనే ఉండిపోతున్నాను.

దేవుడు ఇలా మమ్మల్నెందుకు పరీక్షిస్తున్నాడో అర్థం కావటం లేదు. మనసులో బాధ మరొకరితో చెప్పుకుంటే కొద్దిగానా బరువు తగ్గుతుందని మీకు వ్రాస్తున్నాను, సుందర్!"

చక్రవర్తి ఉత్తరం చూసేసరికి స్తంభించిపోయాను.

"బెంగపడకండి, చక్రవర్తీ! ఒక్కొక్కప్పుడు పరిస్థితులు మనకి తెలియకుండానే మారిపోతుంటాయి. విజ్జీ మన స్తత్వం ఎరగని వాళ్ళు కాదు. పాపం, చిన్న పిల్ల. ఎవడి మాయకో, పశుత్వానికో బలై పోయింది. ఇది నేనూ సరిపెట్టుకో లేక పోతున్నాను.

కానీ, ఇలా చింతిస్తూ కాలయాపన చెయ్యడానికిది సమయం కాదు. మీరు మరోలా అనుకోకపోతే, చక్రవర్తీ, మీరూ, విజ్జీ ఇక్కడికి వచ్చేయండి. మిగిలిన ఏర్పాట్లన్నీ నేను చూస్తాను. మా వదిన క్లినిక్‌లో అంతా సవ్యంగా జరిగిపోతుంది.

మీరు బయలుదేరి రావాలి!"

అంతకన్నా ఆ పరిస్థితుల్లో మరేం వ్రాయాలో తోచలేదు. ఉత్తరం పోస్టు చేశాను.

'ఎవరీ అఘాయిత్యానికి కారకులు?' మనసు పీకేస్తోంది. అంతు పట్టడం లేదు.

ఒక మనిషిని చూసి ఎందుకు ఆత్మీయత పెంచుకుంటామో స్పష్టంగా చెప్పలేను గానీ, 'విజ్జీ' విషయంలో నన్ను నేను కంట్రోల్ చేసుకోలేక పోతున్నాను.

అందుకేనేమో అలా వ్రాశాను.

'ఎవరీ అఘాయిత్యానికి కారకులు?' క్షోభపడిపోతున్నాను. అంతు పట్టడం లేదు.

ఉన్నట్టుండి మెదిలాడు కృష్ణమోహన్, నా దృష్టిలో. కానీ, అతనంతటి పాపాత్ముడా?

ఈ ఆలోచన వచ్చేసరికి మనసు మరీ కెలికినట్లైంది.

సంవత్సరం క్రితం సంఘటనలన్నీ కళ్ళ ముందు గిరగిరా తిరగసాగాయి.

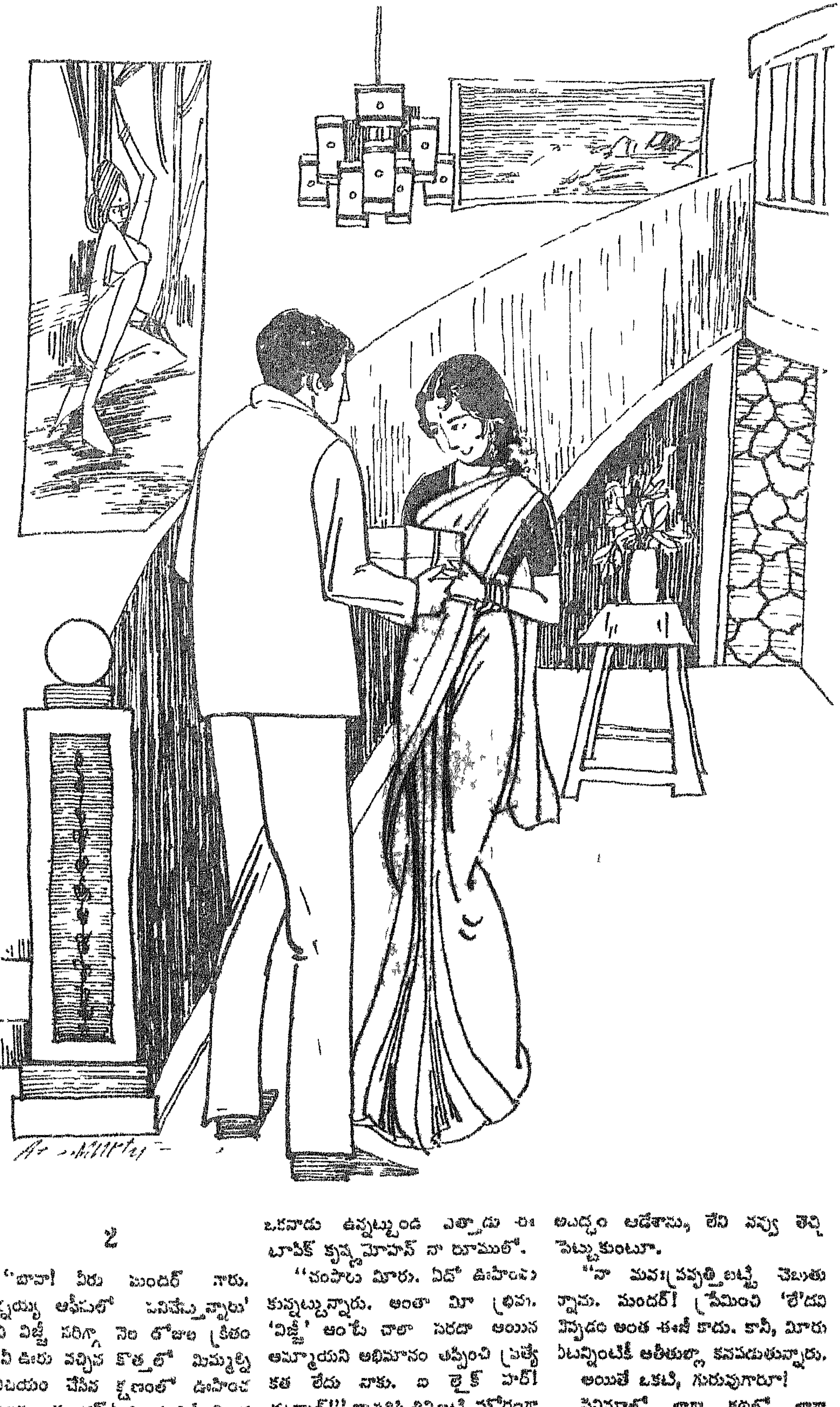

2

"బావా! వీరు సుందర్ గారు. అన్నయ్య ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నారు' అని విజ్జీ సరిగ్గా నెల రోజుల క్రితం నేనీ ఊరు వచ్చిన కొత్తలో మిమ్మల్ని పరిచయం చేసిన క్షణంలో ఊహించ గలిగాను, సుందర్‌జీ, మీకు విజ్జీ మీద మమకారం ఉందని. మీరు బయటపడక పోయినా నాకు స్ఫురించింది మీరు విజ్జీని ప్రేమిస్తున్నారని. పస్తి. మనిద్దరం ఒకే బోటులో ప్రయాణిస్తున్నాం!"

ఒకనాడు ఉన్నట్టుండి ఎత్తాడు ఈ టాపిక్ కృష్ణమోహన్ నా రూములో.

"చంపారు మీరు. ఏదో ఊహించుకున్నట్టున్నారు. అంతా మీ భ్రమ. 'విజ్జీ' అంటే చాలా సరదా అయిన అమ్మాయని అభిమానం తప్పించి ప్రత్యేకత లేదు నాకు. ఐ లైక్ హర్! దట్సాల్!" నా పరిస్థితిని బట్టి ఘోరంగా అబద్ధం ఆడేశాను లేని నవ్వు తెచ్చి పెట్టుకుంటూ.

"నా మనఃప్రవృత్తి బట్టి చెబుతున్నాను, సుందర్! ప్రేమించి 'లేదని' చెప్పడం అంత ఈజీ కాదు. కానీ, మీరు వీటన్నింటికీ అతీతుల్లా కనపడుతున్నారు.

అయితే ఒకటి, గురువుగారూ!

సినిమాల్లో లాగా, కథల్లో లాగా 'నిజమైన ప్రేమ త్యాగం కోరదు'. అలా అనుకోవడానికి ఆస్కారం లేదు. పిచ్చిగా ఉంటుంది. ఏమంటారు? అంతేకదూ?"

నవ్వడం మినహా నేనేం జవాబివ్వలేదు

'మానస'

"కానీ, మిమ్మల్నర్థిస్తున్నాను. విజ్జీ లేకపోతే నాకు జీవితంలో అర్థం లేదు. [illegible] క్రిక్ఫైన్?" రెండు చేతులూ పట్టుకుని దీనంగా అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"మీరు ఏం మాట్లాడుతున్నారో నా కర్థం కావటం లేదు. మీరు విజ్జీని చేసుకోవాలంటే మధ్యలో నా అబ్జెక్షన్ ఏముంటుంది?" కొంచెం చిరుకోపం నటిస్తూ, లేని నవ్వు తెచ్చి పెట్టుకుంటూ అన్నాను.

"అది కాదు, సార్! మీకు విజ్జీ తెలిసి సంవత్సరం కూడా కాదు. నేను తన్ని నాకు ఊహ తెలిసిన దగ్గర్నుంచీ ఆరాధిస్తున్నాను. అందుకే మనసు చంపుకోవడం అంత ఈజీ కాదు. మరిచిపోలేను. అశక్తుణ్ణి."

"బాగుంది. ఇప్పుడు మిమ్మల్ని కాదన్నదెవరు?"

"కాదన్న వాళ్ళ సంగతి చెప్పాలంటే ఇప్పుడో పెద్ద గ్రంథం అయిపోతుంది. టూకీగా చెబుతున్నాను. మా మామయ్యకిది సుతరామూ ఇష్టం లేదు. చాలా?"

"మరి విజ్జీయో?"

"మీరు చెబితే కాదనదు."

"అది కాదు, సార్. అసలు మీరు విజ్జీని అడిగారా?"

"మీరు నా స్నేహితులు. అన్నీ సరిగ్గా అర్థం చేసుకోగలిగే వివేకవంతులు. సైగా సాయం చేయగలిగే మనస్తత్వం కలవారు కూడా. అందుకే మీకు చెప్పాను ఈ విషయం ముందుగా.

మీకు ఆజన్మాంతం ఋణపడుంటాను, గురువుగారూ! విజ్జీకీ, నాకూ... అంతా మీ చేతుల్లో పెడుతున్నాను." కృష్ణమోహన్ ధోరణిలో మార్పు లేదు.

"సర్టెన్లీ, కృష్ణమోహన్! ఐ విల్ హెల్ప్ యూ విత్ ప్లెజర్!" అన్నాను సమాధానపరుస్తూ, అప్రయత్నంగానే.

"థాంక్యూ, గురువుగారూ! నన్నర్థం చేసుకున్నారు" అంటూ చేతులు ఊడే లాగా ఊపేశాడు కృష్ణమోహన్. ఆ క్షణంలో అతన్ని చూస్తుంటే ఎందుకో జాలీ, ముచ్చటా కలిగాయి. ఇంజనీరుగా, డెఫినెట్‌గా నాకన్నా మంచి పొజిషన్లో ఉండి కూడా కృష్ణమోహన్ పరిస్థితి ఆలా ఉండడం చూసి జాలిపడ్డాను.

కోరిక బయట పెట్టి అది సాధించడానికి నన్నే సహాయం అర్థించడానికి కూడా వెనుకంజ వెయ్యని అతని తత్త్వం చూసేసరికి నాకు ముల్లు గుచ్చుకున్నట్టవ లేదు. ముచ్చట వేసింది.

"వస్తాను, సుందర్‌గారూ! మళ్ళీ దర్శనం చేసుకుంటాను." కృష్ణమోహన్ వెళ్ళిపోయాడు.

3

మనసునిండా ఏవేవో ఆలోచనలు. అలా కూర్చుండిపోయాను. ప్రేమించినా వ్యక్తం చేసుకోలేని నా లాటి వాడికి ఇలాంటి పరిస్థితులు కల్పించి 'త్యాగం చేశాం' అనే తృప్తి మిగిల్చేలా చేస్తున్నలాగుంది భగవంతుడు. ఎదలో ఏదో బరువు తగ్గినట్టనిపించింది. కాసేపు ఇటూ, అటూ దొర్లి బీచికి వెళదామని తయారవబోతున్నాను. ఇంతలో కృష్ణమోహన్ మళ్ళీ వచ్చాడు విజ్జీతో కలిసి.

విజ్జీతో కృష్ణమోహన్‌ని అనేక పర్యాయాలు చూశాను. కానీ, ఈ సారి ప్రత్యేకత స్ఫురించింది. ఏదో తొందర్లో ఉన్నట్టు కనిపించారు.

"రండి. కాసేపు కూర్చోండి" అన్నాను, అలా గుమ్మంలోనే నిలబడిపోయిన వాళ్ళని చూసి.

"అబ్బే! టైము లేదు, సుందర్‌జీ! వెళ్ళిపోవాలి. రేపు నా బర్త్ డే. మీరు తప్పక సాయంత్రం ఆరింటికల్లా దయ చెయ్యాలి" అంది విజ్జీ నవ్వుతూ.

"వెరీ నైస్. మెనీ హాపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది — ఇన్ ఎడ్వాన్స్. తప్పకుండా వస్తాను. కూర్చోండి. కాస్త కాఫీ సేవించి వెళుదురు గాని." అవకాశాన్ని వినియోగించుకుని కృష్ణమోహన్ కేస్ ప్రపోజ్ చేద్దామని నా ఆలోచన.

"ఫర్వాలేదు, సుందర్! కాఫీ మరోసారి త్రాగుదాం. ఈ ఊళ్ళో నే నింకా రెండు మూడు నెల లుంటాను. విజ్జీ ఇక్కడే ఉంటుంది. మీరు పిలవడమే ఆలస్యం రెక్కలు కట్టుకుని వాలతాం. మరోసారి వస్తాం, సార్. ఇంకా విజ్జీ ఫ్రెండ్స్ చాలా మంది ఇంటికి వెళ్ళాలి" అన్నాడు కృష్ణమోహన్ విజ్జీకి కనుసైగ చేస్తూ.

"ఇంక తప్పేదేముంది? సరే" అన్నాను.

"మీరు తప్పకుండా రావాలి!" మరోసారి చెప్పింది విజ్జీ.

4

"విష్ యూ మెనీ హాపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే" అంటూ చిన్న పాకెట్ అందజేశాను, ఆ మరునాడు పార్టీకి వెళ్ళి.

"థాంక్యూ వెరీ మచ్" అంటూ తీసుకుంది విజ్జీ. కళ్ళు చెదిరిపోయేలా ఉంది విజ్జీ. ఇల్లంతా కళకళలాడుతూంది.

నా కళ్ళు కృష్ణమోహన్ కోసం వెదుకుతున్నాయి.

"మీ బావగారేరి?" అడిగాను విజ్జీని.

"మేడమీదున్నాడు. అరగంటైంది. దిగి రాడు. ఒకటే మేకప్." వచ్చే నవ్వుని ఆపుకుంటూ అంది విజ్జీ.

"అవసరం అనుకుంటాను మేకప్!" నవ్వుతూ అన్నాను.

"అలాగే ఉంది ఈయన వాలకం చూస్తుంటే. చూసి, చూసి మా స్నేహితులలో ఎవరిచేతనైనా ప్రేమించబడాలని తెగ ఉవ్విళ్ళూరిపోతున్నట్టున్నాడు."

నవ్వాను ఫూల్నని. తనూ నవ్వింది.

ఇంతలో మా కొలీగ్స్ శర్మ, సారథి, చంద్రశేఖరం, రాజా వచ్చారు.

విజ్జీతో వాళ్ళ పరిచయం, అనుభూతి వేరు. నిజం! మొదట్నుంచీ వాళ్ళలా నేనూ విజ్జీని ఓ సిస్టర్‌లా చూడగలిగితే ఈవేళ ఇలా చలించేవాణ్ణి కాదేమో? విజ్జీని చూస్తుంటే, నన్ను నేను ద్రోహం చేసుకుంటున్నానేమో అని ప్రతి క్షణం అనిపిస్తూంది. నిజం. ఎన్నాళ్ళనుంచో ఎదురు చూశా నిలాంటి రోజు కోసం. తీరా అది వచ్చేనాటికి నా పరిస్థితులు ఇలా నేర్పిపోయాయి.

కృష్ణమోహన్ మేడ దిగి వచ్చాడు.

ఫంక్షన్ చాలా గ్రాండ్‌గా జరిగిపోయింది.

అంతా వెళ్ళిపోయినా, నే నుండిపోయాను, నెమ్మదిగా అసలు విషయం కదుపుదామని.

కానీ, కుదర్లేదు.

వెంటనే సెకండ్ సినిమాకి ప్రోగ్రామ్ వేశారు. వెళ్ళక తప్పలేదు. రాత్రి రూమ్‌కి వెళ్ళిపోతూ కృష్ణమోహన్‌తో అన్నాను— "మంచి టైము చూసుకుని విషయం కదుపుతాననీ, బెంగ పడవద్దనీ." కృతజ్ఞతగా చూశా డతను.

5

ఆ మరునాడు ఆఫీసుకి వెళ్ళగానే హైదరాబాద్ ట్రెయినింగ్‌కి వెళ్ళమని

ఉపవనం ఫోటో—డి. చంద్రభూషణం (నెల్లూరు)

అర్జీలన్నీ రెడీగా ఉన్నాయి. అప్పాయింటుకో [illegible]యాను. ట్రెయినింగ్ నుంచి రాగానే విషయం [illegible] కృష్ణ మోహన్‌తో చెప్పి, [illegible] వాళ్ళతో [illegible].

ఆరు నెలల ట్రెయినింగ్ పూర్తి అయింది. వచ్చి [illegible] చేరాలి [illegible].

'హాంకాంగ్ "ఎయిర్" [illegible] [illegible] చెప్పి [illegible] [illegible].

కృష్ణమోహన్ [illegible] లేదు. ఓ వారం రోజుల్లో వస్తానని వాళ్ళ [illegible] చెప్పారట. ఆ ముందటి రోజు. మరో రెండు మూడు నెలల్లో అతను అమెరికా వెళ్ళడానికి ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాడని విని చాలా సంతోషించాను.

"మీరు వెళ్ళిపోతున్నారు. చాలా బాధగా ఉంది. ఉత్తరాలు వ్రాస్తూ ఉండండి" అంది విజీ స్టేషన్లో.

"తప్పకుండా" అన్నాను, విషయం కదపడానికి మంచి సాధనం దొరికిందని.

"ఆల్ ది బెస్ట్, సుందర్!" చక్రవర్తి షేక్‌హేండ్ ఇచ్చాడు. రాజా, శర్మా, సారథీ, చంద్రశేఖరం కూడా శుభాకాంక్ష లందచేశారు.

వాళ్ళందర్నీ వదిలేసి వెళుతున్నందుకు కొంత బాధపడ్డాను. కానీ, 'ఛేంజాఫ్ ప్లేస్ నేనే అవసరం అనుకున్నాను కాబట్టి సమాధానపడ్డాను.

6

హైదరాబాద్ వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ చక్రవర్తికీ, విజీకీ ఆ విషయం గురించి వ్రాద్దామనే అనుకున్నాను. నాలుగు నెలలు కాలయాపన జరిగిపోయింది ...

ఇంతలో పిడుగు లాంటి వార్త, విజీ జీవితంలో దగాపడిందని.

7

"నువ్వేది చేసినా ఓ పర్పస్ ఉండే చేస్తావు, సుందర్! అణువణువులో జాలి నీకు. ఎదుటి వాళ్ళు బాధపడటం చూడ లేవు. నీ తత్త్వమే అంత. కానీ, కొంచెం ఆలోచించాలి, సుందర్! మనింట్లో పెళ్ళి కావలసిన ఆడపిల్లలిద్దరున్నారు. పది మందిలో పరువుగా బ్రతుకుతున్న కుటుంబం మనది. నువ్వు తప్పు చేస్తున్నావని కాదు, నలుగురు దీన్ని వేలెత్తి చూపించడానికి ఆస్కారం ఇవ్వకూడదు. బాగా ఆలోచించు, సుందర్!"

"అవన్నీ అప్పుడు ఆలోచించకపోయినా, ఇప్పుడు బాగానే ఆలోచించాను, వదినా! ఫరవాలేదు, మనం మాట పడం. నువ్వే కొంత తలుచుకుని విజీని నీ క్లినిక్‌లో చేర్చుకోవాలి. అమృతం లాంటి నీ చూపు లలో, ట్రీట్‌మెంట్‌లో ఆ అమ్మాయి తన బాధనంతా మరిచిపోవాలి."

"ఏమో, ఏం చెయ్యగలనో? అయినా, నా శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను. వాళ్ళని సరాసరి నర్సింగ్ హోమ్‌కే తీసుకొచ్చేయ్!"

"థాంక్స్, వదినా. రేపే వ్రాస్తాను, చక్రవర్తికీ, ఆలస్యం చెయ్యకుండా వచ్చేయమని."

8

"సుందర్‌గారూ!

మీరు అన్నయ్యకి వ్రాసిన ఉత్తరం చూశాను. మా కుటుంబం మీద చూపుతున్న మీ ఆదరాభిమానాలను సహించలేక సిగ్గుపడిపోతున్నాను. ఈ పరిస్థితులలో మాట సాయం చాలు, ఉపశమనానికి. కానీ, ముందూ వెనకా ఆలోచించకుండా మీరు ఓ నిర్ణయం కూడా తీసుకున్నారు.

మంచివారు మీరు. నలుగురి చేత 'శెభాష్' అనిపించుకున్నారు. అలాంటి మీ పరిస్థితికి మచ్చ రాదని మీరు గుండెల మీద చెయ్యి వేసుకోగలిగితేనే నాకు నీ డక్కడ. 'ఫరవాలేదు' అని మొహ మాట పడకండి. కొన్ని కొన్ని విషయా లలో ఖచ్చితంగా ఉండాలి.

'నా పరిస్థితి ఇలా అయిపోయిందే' అని నేను బాధపడటం లేదు. ప్రశాంతంగా గడపవలసిన నాన్నగారి గుండెల మీద కుంపటిన్నై, నా మీద ఎన్నో ఆశలు పెట్టు కున్న అన్నయ్యకి మనస్తాపాన్నై, బ్రతక నిచ్చి వచ్చిందే అని కొంత విచారిస్తూ ఉంటాను.

నేను ఒక వేళ చచ్చిపోయినా, సాధించ గలిగేది కేవలం మూడు అమాయకమైన ప్రాణాల్ని బలి గొనడమే. ఆత్మహత్య చేసుకునే ధైర్యం ఉందేమో కానీ, మూడు నిండు ప్రాణాల్ని హత్య చేసే శక్తి లేదు నాలో.

అందుకే ఇది ఇంపాసిబుల్!

'దీనికి కారకులు ఫలానా వారు' అని నోరు తెరిచి చెపితే కాళ్ళు కడిగి కన్యా దానం చెయ్యడానికి అన్నయ్యా, నాన్నా కాసేపు మనసు పీకినా నిచ్చరంగా చేసే స్తారు వెనకంజ వెయ్యరు.

కానీ, నే నా విషయం చెప్పలేదు. పొరపాటున జరిగిపోయిన ఒక విషయాన్ని సాగదియ్యడం నా కిష్టం లేదు.

గడ్డి తినే మని షొకడు నా శీలాన్ని అపహరించలేదు. సినిమాల్లోలాగా, ఒకళ్ళని రక్షించడానికి నా శీలాన్ని నేనే అర్పించుకోలేదు.

యాదృచ్ఛికం. అదలా జరిగిపోయింది.

జరిగిపోయిన దానికి నేను పడుతున్న బాధకి పదింతలు బాధపడుతూ ఉంటాడు కానీ, కులుకుతూ కూర్చోలే డా మనిషి.

జీవితంలో పొరపాటు చేశా డతను.

జాతకంలో ఉన్న గ్రహపాటుని తప్పించుకోలేకపోయాను నేను.

మరందుకే ఏమీ జరగడానికి వీలు లేదు. చావగలిగితే చావడం, పాపం రూపు మాపుకో గలిగితే ఆ పని చెయ్యడం మినహా మరో దారి లేదు నాకు. రెండి టిలో ఓడిపోయాను.

అందుకే మృగంలా బ్రతకలేక, మనిషిలా ప్రవర్తించవలసివస్తోంది.

నా కడుపులో పెరుగుతున్న 'చిచ్చి' ఫలాని వాడి సొత్తని గానీ, పుట్టబోయే బిడ్డకి తండ్రి ఫలాని వాడనిగానీ ఆలోచన లేదు. ప్రత్యేకత అంటకన్నా లేదు.

మూడు నెలలు గడిచిపోయాయి. ఇక ఆరు నెలలు!

ఈ ఆరు నెలలూ మీరు నీడ చూపిస్తానన్నారు. ఇక నాకు బెంగ లేదు

ఇరవై నాలుగో తారీఖు బయలుదే నేనూ, నాన్నగారూ, అన్నయ్యా హైదరాబాద్ వస్తున్నాం!

నమస్కారములతో...

మీ స్నేహితురాలు...

—విజీ.'

9

"చాలా సందనైన పిల్ల, సుందర్ ఏం పాపం చేసుకుందో గానీ ..."

"నే ముందే చెప్పానుకదూ, వదినా! అభం, శుభం తెలియని అమాయకురాలు.'

"ఆ అమ్మాయి ధోరణి బట్టి చూస్తుంటే, మన శ్రమంతా వృథా అయేటట్టు ఏ అఘాయిత్యమూ తల పెట్టే తీరులో లేదు. డెలివరీ అవగానే ఆ బిడ్డని నాకు తెలిసిన అనాథ ఆశ్రమా నికి పంపించే ఏర్పాటు చేస్తానని గట్టిగా చెప్పాను. ఆమె కాదనలేదు. ఆమె తండ్రీ, అన్నగారూ కూడా కొంచెం కుదుటపడ్డ ట్టున్నారు."

"నే నిదంతా ఆలోచించే ఇక్కడికి రమ్మన్నాను. వాళ్ళకి మనం ఒకింత మన శ్శాంతి కలిగించగలిగాం, వదినా! ఆ తృప్తి చాలదూ మనకి?"

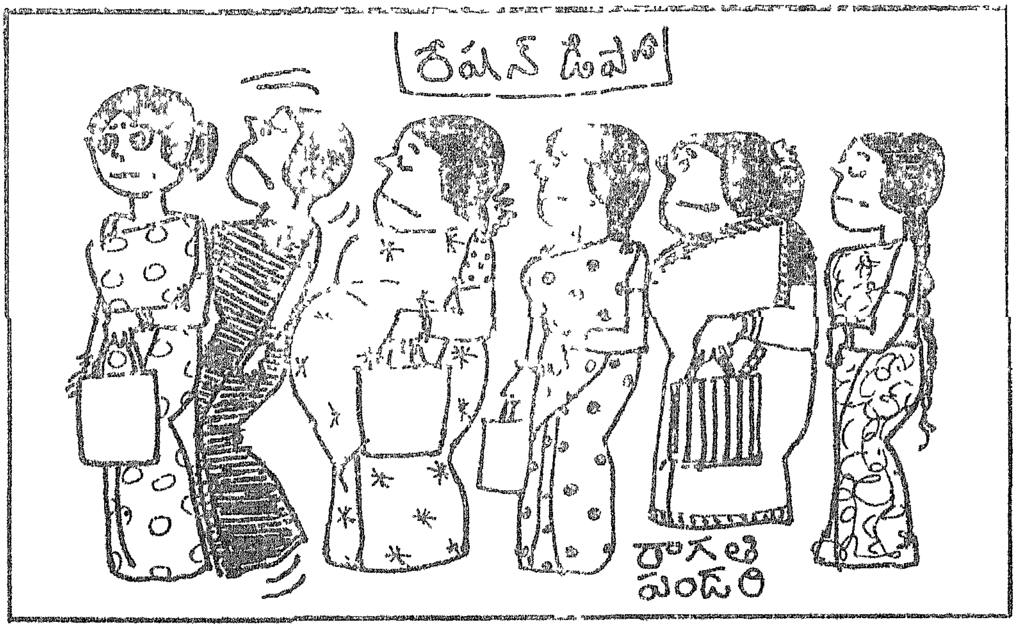

10

"బెంగపడకండి, చక్రవర్తీ! ఆ విషయం మూడవ కంటి వాడికి తెలియకుండా అంతా సవ్యంగా జరిపిస్తాము. మా వదినగారి సహవాసంతో విజ్జీ ఆల్మోస్ట్ గతాన్ని మరిచిపోతోంది. అది చాలా అవసరం మనకి. అసలు నా ఉద్దేశంలో మీ నాన్న గారు కూడా అనవసరం ఇక్కడ. కానీ, ఉంటానంటున్నారు కాబట్టి ఉండనీయండి."

"మేము ఈ జన్మలో మిమ్మల్ని మరిచిపోలేము, సుందర్‌జీ!" కళ్ళు నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు చక్రవర్తి.

"ఛ! తప్పండీ! మనం స్నేహితులం. ఒకళ్ళ కొకళ్ళు ఆదుకోవడం స్నేహ ధర్మం. బీ ఛియర్‌ఫుల్!" అతని వెన్ను తట్టాను.

చక్రవర్తికి సెలవు లేదు. రెండు నెలల్లో వెళ్ళిపోక తప్పలేదు.

రైలు సాగిపోయింది.

11

"విజ్జీని చేసుకుందామని ఒకప్పుడు నే ననుకోవడం నిజమే, వదినా!"

"మరెందుకు తాత్సారం చేశావు?"

"సహజమైన సిగ్గుకీ, భయానికీ లొంగిపోయి నేను నోరు తెరవలేక పోయాను. తర్వాత పరిస్థితులు కూడా ఎదురు తిరిగాయి. నాకు ట్రాన్స్‌ఫరై ఇటొచ్చేసిన దగ్గర్నుంచీ తప్పిపోయింది ఆ ఆలోచన.

అయినా, ఇప్పటికీ తనంటే లైక్ చేస్తాను.

ఒకటి—ప్రేమించడం వేరు; అభిమానించడం వేరు. ప్రేమలో అభిమానం తొణికిస లాడుతూ ఉండేదే అయినా, అభిమానించాలంటే ప్రేమించక్కర్లేదు. అదీ, వదినా, నా పరిస్థితి.

'నన్ను చేసుకుంటావా?' అని అడగటానికి నేను తగనేమో అని అప్పుడు నేను ఇన్ఫీరియర్‌గా ఫీలైనా, ఇప్పటి ఆమె పరిస్థితి చూసి సుపీరియర్‌గా ఫీలవనా? అంతా కృత్రిమంగా ఉండదూ? ఏదో పిలిచి సహాయం చేసి, కోర్కె బయట పెట్టినట్టుండదూ? ఇదంతా ఎందుకు, తనమాత్రం ఈజీగా తీసుకోగలదా?

ఎంత ప్రేమించినా, ఎంత ఆదరించినా... ఎంత అమరాగాన్ని పంపుకున్నా ఆమె సరిపెట్టుకోలేదు. ఏదో ఒక సింపతీ చూపిస్తున్నాననో, ఏదో చెయ్యాలని చేస్తున్నాననో ఆమె మనఃఫలకం మీద ఎప్పుడూ స్ఫురిస్తూ ఉంటుంది. ఒకలాంటి వెలితి తాండవిస్తూనే ఉంటుంది.

స్నేహితులుగా మనం సహాయం చేశాం. దానికి ప్రతిఫలం వద్దు, వదినా! అందుకే ఆమెను చేసుకోలేను." వదిన పట్టుబట్టి అడిగితే ఆ మాట ఖచ్చితంగా చెప్పాను.

"ఎందుకో ఆ అమ్మాయంటే నాకు తెలియకుండా నాకే కలిగిన అనుభూతి కొద్ది అడిగాను. మరోలా అనుకోవద్దు. నీ పాయింట్ అర్థం చేసుకోగలను, సుందర్." వదిన నన్ను సమర్థించింది చివరికి.

12

"బాబు విషయంలో మీరు బెంగ పడటం అనవసరం, విజ్జీ. వదిన అన్నీ ఏర్పాట్లూ చేసిందిగా? మీరు మళ్ళీ మామూలు విజ్జీ అయిపోవాలి. మీ నాన్న గారూ, అన్నయ్యా గుండెల మీద చెయ్యి వేసుకుని హాయిగా నిద్రపోవాలి. అలా చెయ్యాలంటే మీరు క్విక్ డెసిషన్ తీసుకోక తప్పదు. త్వరలో మీకు నచ్చిన వ్యక్తిని ..."

"నేను ముందే చెప్పాను, సుందర్ గారూ! నేను తప్పకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటాను. బట్, నాకు తగ్గవాణ్ణి మాత్రమే!"

"ఆ వస్తే కూడదంటున్నాను. మంచి సంబంధం వస్తే, కాదనకండి. తప్పకుండా చేసుకోండి." కృష్ణమోహన్ అని నోటిదాకా వచ్చింది కానీ, విజ్జీలోని గాంభీర్యం చూసి ఆ ప్రయత్నం నుండి విరమించుకున్నాను.

"ట్రై చేస్తానండీ" అని నవ్వుతూ నాతో అని, వదిన వైపు తిరిగి, "ఇక మరోసారి మీకు శ్రమ ఇవ్వను, డాక్టర్ గారూ. సెలవు!" అంది విజ్జి రెండు చేతులూ నుదుటికి చేర్చి. [వదిన రెండు చేతులూ పట్టుకుని.]

వదిన కళ్ళలో నీళ్ళు. తీరిగ్గా కాదు, ధారలుగా!

"అలాంటి మాట అనకు, విజ్జీ! నేను తట్టుకోలేను. ఆల్ ది బెస్ట్!" అంది వదిన బొంగురుపోయిన గొంతుకతో.

"మీకుమాత్రం ఆజన్మాంతం ఋణపడే ఉంటాను, సుందర్‌గారూ!" రైలెక్కుతూ అంది విజ్జీ.

"థాంక్యూ. వెళ్ళి రండి! బీ ఛియర్‌ఫుల్!" అన్నాను.

రైలు కదిలిపోయింది.

నాకూ కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

13

"మన కొలీగ్ రాజా పోయాడు. పిడుగు లాంటి వార్త వినవలసి వచ్చింది. వారం రోజులు మామూలు జ్వరం వచ్చి, టైఫాయిడ్‌గా మారి, రెండు మూడు సార్లు తిరగబెట్టి, అతన్ని అనువణువునా తినేసింది." చక్రవర్తి ఉత్తరం వ్రాశాడు.

రాజా చాలా మంచి వాడు. నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ ఉంటాడు. అంతా సవ్యంగా జరిగితే ఈ సంవత్సరంలోనే పెళ్ళి కావలసినవాడు. ఘోరంగా దాటి పోయాడు. మనసు పీకేసినట్లైంది.

14

"సుందర్ గారూ!

ఇంతమంది ఉండి కూడా రాజాని కాపాడలేకపోయారు, సార్! పాపం, పాతికేళ్ళకే దాటిపోయాడు.

మనిషి సగం అయిపోవడానికి టైఫాయిడే కారణమైనా, ప్రాణం తీసింది మాత్రం అది కాదు.

దిగులు, భయం, మనోవ్యాధి — ఈ మూడూ కలిపి మరీ ముంచాయి.

నాన్న గారు ఇంట్లోలేని ఆ రోజు ఫారిన్ సీసాలు దొరికాయన్న మోజులో, అన్నయ్య ఏర్పాటుచేసిన పార్టీలో, మిగిలిన వాళ్ళంతా స్పృహ లేకుండా పడిపోయిన ఆ తరుణంలో కేవలం తప్పతాగిన మైకంలోనే అనుకుంటాను — రాజా తప్పు చేశాడు.

కానీ, ఒకటి, సార్!

చేసిన తప్పుకే కాదు, గుండెల మీద చెయ్యి వేసుకుని చెప్పగలను, అది సరిదిద్దుకున్నా అతని మనఃప్రవృత్తి అలాగే ఉండేది. ఎ వెరీ వీక్ హార్టెడ్ ఫెలో!

అందుకే మీకు ముందు వ్రాశాను—పెళ్ళంటే నాకిష్టంలేక కాదనీ, పొరపాటున జరిగిపోయిన విషయాన్ని మాత్రం పొగడియ్యడం నా కిష్టంలేదనీ! జ్ఞాపకముందా?

ఐ హేట్ లేట్ రాజా; హిస్ ఇన్నొసెంట్ విక్టిమ్స్."

విజ్జీ ఉత్తరం చూసి కళ్ళు తిరిగి పోయాయి నాకు. నోట మాట రాక స్తంభించిపోయాను కాసేపు.

అచేతనంగా ఆలోచనలతో నిండిపోయింది మనస్సు.

'నా పెళ్ళిలో నీకు ఆడపడుచు కట్నా లిప్పిస్తాను. మా వదిన మీద నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు అథార్టీ చెలాయిద్దువుగాని. నువ్వు పెళ్ళయి అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోతే మా కెలా తోస్తుందమ్మా? పోనీ, బావగార్ని ఇల్లరికం ఉంచేద్దాం' లాంటి లెక్కలేనన్ని రాజా డైలాగులూ, మరెన్నో సంఘటనలూ చాలా వికృతంగా, భయంకరంగా, ఘోరంగా, గొడ్డలి పెట్టులా, జుగుప్స కలిగించేలా నా మస్తిష్కంలో మెదలసాగేవరికి ఒక టనిపిస్తూంది.

నిజంగా 'అవన్నీ' కూడబలుక్కునే రాజాను యమలోకానికి పార్సెలు చేసి ఉంటాయి!

ఏది ఏమైనా ఐ టూ హేట్ లేట్ రాజా; హిస్ ఇన్నొసెంట్ విక్టిమ్! ★